

Zamyšlení: 285. Proč Bůh nezastaví utrpení?

Tento týden jsem vzhlédla k nebesům a zeptala se s emocionálním zápalem: "Bože, nemáš toho už dost?"

Zamyšlení

Proč Bůh nezastaví utrpení?

Zamyšlení

Proč Bůh nezastaví utrpení?

Nesnáším lidi. Neberte to prosím osobně, myslím to na úrovni druhu. Dovolte mi, abych vám ukázala několik frází, abych ukázala, jak jsem se k tomuto pocitu dostala: Hannah Baxter a její děti, Willow Dunn, George Floyd, Ahmaud Arbery, „když začne rabování, začne střelba“. Všechno lejna!

Tento pocit se rozšířil i na Boha, On je také v hovínkách se mnou. Dovolte mi přidat několik dalších frází, abych vám ukázala, jak jsem se dostala do božských hoven: Covid-19, sucho, Rohingyové, syrští uprchlíci, porno centrum, Madeleine McCann, válka na Ukrajině.

Už toho mám dost.

Tento týden jsem vzhledla k nebesům a zeptala se s emocionálním zápalem: “Bože, nemáš toho už dost?”

Občas si myslím, že má, našla jsem to v Micheášovi 2: *„Odsouzení těm, kteří pijí zlo, kteří chodí spát a vymýšlejí zločiny...kteří vidí lidi jen kvůli tomu, co z nich mohou dostat. Bůh už má dost... z toho nevyvážete. Jeho soudný den pro vás nastane.“* (MSG 1-3).

Dobře Bože, když už toho máš dost, proč nezastavíš utrpení?

Aha, VELKÁ otázka. Všichni sem někdy dojdeme, často se přistihneme, že tu otázku po letech opakujeme, stejně jako já tento týden.

Nejsem jediný člověk v průběhu věků, který si klade tuto velkou otázku. Stejný pocit máte z Habakuka: *„Ó Hospodine, jak dlouho budu křičet, a ty neslyšíš? Dokonce na Tebe volám: “Násilí!” A nezachráníš mě.“* (1:2).

Nejsem žádný filozof ani teolog, ale pokud vás to zajímá, rád bych se podělila o něco ze svého zápasu s touto otázkou.

Musím to předeslat tím, že je to složitá otázka, příliš složitá na pouhý článek. Tento článek je spíše o prozkoumání problému než o nalezení úplné odpovědi. V důsledku toho použiji Sokratovu metodu, což v podstatě znamená kladení otázek ke stimulaci mé šedé hmoty.

Dobře, proč Bůh nezastaví utrpení?

Abychom na tuto otázku vůbec odpověděli, otázka sama o sobě vyvozuje několik předpokladů.

První předpoklad: existuje Bůh, kterému lze položit tuto otázku.

Pokud to přijmete, pak navrhuji druhou premisu: Bůh je dost mocný a dost se stará, aby něco udělal. Jinak je tato VELKÁ otázka nepodstatná.

Pokud si s těmito premisami netroufáte (klidně se krčte), pak vám navrhuji chodit s černým baretem, dlouhým šátkem a číst Camuse a Neitzscheho s dýmku a skotskou.

Protože souhlasím s těmito předpoklady, jsem nucena prozkoumat dvě možnosti:

Aby Bůh ukončil utrpení, má odstranit lidskou schopnost rozhodnout se způsobovat bolest NEBO se má zbavit všech lidí, kteří utrpení způsobují?

Pokud zvolím možnost 1, jak pak rozlišit bolest, která škodí, od bolesti, která bolí. Například

očkování proti chřipce způsobuje bolest, ale brání nám, abychom si ublížili. Je to tedy o záměr? Měl by pak Bůh odstranit lidi, kteří způsobují bolest z touhy způsobit utrpení?

Ježíš popisuje toto kritérium stavu srdce v Matoušovi 5:28: „*Ale pravím vám, že každý, kdo se na ženu dívá s chlípným úmyslem, již s ní zcizoložil ve svém srdci.*“

Pokud jako vodítko použijeme záměr, já osobně jsem v nesnázích, nejen kvůli chtíči, ale mnohokrát jsem rozzlobeně fantazirovala o způsobování bolesti lidem.

Mohu jít dále do králičí nory a zeptat se, co když věřím, že mé násilí je ospravedlnitelné?

Například nedávno někdo řekl rasistické věci jednomu z mých dětí a já jsem ho v duchu praštila do obličeje. Opravňuje mě toto násilné nutkání k tomu, abych byla vyhnána s lidským odpadem, kdyby Bůh očistil planetu od zla?

Je má moje vlastní touha odstranit utrpení cestou odstranit mě?

Navíc by volba číslo jedna, tedy odstranění lidské schopnosti rozhodnout se způsobovat utrpení, znamenalo odstranění lidské schopnosti volby. Pokud by se Bůh rozhodl ukončit utrpení tím, že odstraní schopnost volby, odstranil by pak Bůh vlastnost, která nás definuje jako lidi, tedy svobodnou vůli.

Pokud Bůh odstraní naši schopnost rozhodnout se způsobovat bolest, nemohlo by to také změnit naši schopnost rozvíjet sebekontrolu, truchlit nebo dokonce odpouštět?

Narušilo by odstranění schopnosti zvolit si bolest naši schopnost cítit hněv, cítit vášně, diskutovat, zápasit s emocemi?

Znamenala by změna svobodné vůle schopnost skutečně, hluboce obětavě a bezohledně milovat nenávratně být zmrzačena?

To by nejen devastovalo lidstvo, ale podkopalo by to, co definuje Boha jako Boha – tedy lásku danou zdarma. Ne, tuto možnost odmítám. Bůh, který je menší než láska, není bohem.

A co druhá možnost: že by Bůh zbavil planetu lidí, kteří způsobují utrpení?

Byl by někdo z nás smutný, kdyby Bůh předčasně srazil Stalina, Hitlera nebo Usámu bin Ládina?

Pokud je to tak, jak rozhodneme, kdo bude žít a kdo zemře? Existuje nějaký počet lidí, které musíte zabít nebo zmrzačit nebo mučit, než byste byli Bohem vyřazeni z lidské společnosti?

A co členové Ku-Klux-Klanu nebo ti, kteří sledují dětskou pornografii? Fyzicky nezavraždili ani nezmrzačili, ale baví je sledovat, jak ostatní trpí? Neodmyslitelně se podílejí na způsobení utrpení.

Znamená to, že naším referenčním bodem třídění lidí je záměr člověka?

Opět, já osobně mám potíže, pokud jde o myšlenky a záměry. Možná byste byli zachráněni, ale já sama se nemohu poctivě vzdát tohoto zločinu v srdci.

Mám další obavu, co ti, kterým byly vymyty mozky nebo neznají jiný způsob než násilí?

Co by se stalo s dětskými vojáky nebo severokorejskými dětmi vyučenými k nenávisti ke kapitalistům, jako jsme my?

A co kultury, které považují mrzačení za morální, například mrzačení pohlavních orgánů nebo pálení čarodějnic?

Alternativně by Bůh mohl jednoduše vyhladit všechny lidi. (Ano, já vím, mohli bychom diskutovat o velké potopě v Genesis, ale stačí si to uložit do záložek, OK?)

Především, a to se mi zdá spravedlivější, by Bůh mohl zkoumat každého člověka na zemi případ od případu. Prozkoumat jeho činy a záměry, zvážit jeho kulturu, výchovu a polehčující okolnost.

Aby se to spravedlivé a férové, musel by být Bůh neuvěřitelně moudrý!

Abychom byli důvěryhodní, můžeme dokonce požadovat, aby byl Bůh dokonalý, abychom neznehodnotili jeho postavení vševědoucího soudce.

Dobře, zastavme se na chvíli a srovnajme si tyto myšlenky.

Zatím věřím, že máme Boha, který je dostatečně mocný a dostatečně se stará, aby opravdu zasáhl.

Máme Boha, který nás musí posuzovat jednotlivě, ale k této důvěryhodnosti a pravdivosti je nejlepší, když je tento Bůh dokonalý.

Zhluboka se nadechněte, než se znovu vrhneme na další otázky.

Můj další dotaz zní: Kdy by se tento neomylný soud nad námi měl uskutečnit?

Až budeme intelektuálně vyspělí? Neliší se to od morální zralosti? Je to jen o zralosti nebo o něčem duchovnějším?

Docházelo by k tomuto okamžiku soudu v našich životech pravidelně, řekněme každých deset let nebo po zvláštních významných událostech, jako je například po uhození někoho do obličej?

Nebo by Bůh měl čekat na konec svého života?

Jestliže by Bůh měl čekat až do konce našeho života, aby posoudil, zda jsme zodpovědní za přidání utrpení do tohoto světa, jaký by to mělo smysl, pokud potom už nebudeme žít?

Abychom mohli existovat po smrti jako vnímající bytost se schopností milovat, cítit potěšení, cítit mír, musel by existovat Bůh. Nadpřirozeně mocná bytost se schopností vytvořit rozsáhlou říši existence, ve které může vyjádřit lásku, potěšení a mír.

Pokud neexistuje žádný smysluplný posmrtný život, musíme buď přestat být čímkoli jiným než lidským odpadem, nebo se staneme bezduchou hmotou plovoucí ve vesmíru. V tomto případě je naše VELKÁ otázka opět nepodstatná, takže nejlepší bude, když půjdete udělat sendvič.

Pokud jste neodešli udělat sendvič, vraťme se k tomuto konceptu pravidelného posuzování, ve kterém se rozhoduje, kdo půjde a kdo zůstane na této planetě.

Kdyby nás Bůh pravidelně zkoumal, byla by příležitost k vykoupení? Mohl bych převzít odpovědnost za utrpení, které jsem způsobila, a změnit svůj modus operandi?

Mohla by mě taková konfrontace s realitou bolesti, kterou jsem způsobila, skutečně učinit soucitnější, laskavější a morálně zásadnější?

Mohlo by vykoupení zvýšit mou schopnost učinit svět lepším než předtím, než jsem vytvořila

utrpení? Myslím, že právě toto myslel Ježíš v Matoušovi 6:10, „Přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi“. O tom budeme uvažovat později.

Ale zpět k té Velké otázce.

Dobře, Bože, věřím, že toto od tebe potřebuji, abys ukončil utrpení:

Potřebuji, abys existoval, byl mocný a staral se o nás.

Potřebuji, abys byl vždy vědoucí, neuvěřitelně moudrý a upřímně řečeno, dokonalý!

Potřebuji, abys nás soudil případ od případu.

Potřebuji, abys pravidelně zpochybňoval naše postavení jako lidí, kteří jsou považováni za dost hodné žít.

Potřebuji, abys nám umožnil mít šanci (nebo mnohonásobné, ne-li nekonečné šance) na vykoupení a dal nám schopnost učinit tento svět lepším.

Hmm, myslím, že jsem právě popsala, co Bůh již dělá.

Takže jsem zase tam, kde jsem začala.

Takže myslím, že moje nová otázka zní takto: Kdy Bůh zastaví všechno to utrpení, kdy toho bude mít dost, opravdu dost?

Kdy Bůh zastaví ten kolotoč šílenství Země? Kdy zastaví všechny války, obchodování s lidmi, vypalování Amazonky, znásilňování, nafouklá břicha z podvýživy, dětskou pornografii, kruté nemoci, potraty, vraky aut, chamtivé korporace, podvodníky a rakovinu?

Kdy, Bože, kdy to všechno dáš pryč? Už žádnou válku, žádné utrpení, žádné slzy? Prostě pokoj. Jen láska. Prostě krása. Láska je především její kyslík.

Hmm, myslím, že jsem právě popsala nebe.

V tom případě si myslím, že se moje otázka proměnila v toto: kdo přijde na toto místo bez utrpení, kdo se dostane do nebe?

Než na to odpovíme, musím vytvořit další předpoklad. Dohodněme se na tom, že nebe není instituce, struktura, která obsahuje lidi, kteří jsou považováni za dostatečně dobré, morální a hodné. Není to supersystém, který se pokouší měřit nezměrnou hodnotu lidského života.

To by bylo chaldné. Nebylo by to nebe. To je můj předpoklad, musíte se rozhodnout, zda souhlasíte. Pokud ne, přeorganizujte si zásuvku na kuchyňské náčiní.

Naše dohoda je taková, že nebe není instituce, je to domov. Ježíš řekl: „*Půjdu-li a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás před sebe*“ (Jan 14:3). Domov pro rodinu. Je to místo, které není postaveno na morálních standardech, ale na lásce. Místo tepla. Místo nekonečné krásy.

Dovolte mi ilustrovat tento koncept pozemskou metaforou. Do mého lidského domova nepatříš proto, že jsi dost dobrý, ale protože jsi moje dítě. Patříš tam, protože sdílíme jméno, že jste právně identifikováni jako moje rodina. Známe se navzájem. Důvěrně se s vámi znám, jsme si oddáni, milujeme se a věříme si.

Nebe funguje stejným způsobem. Je to Boží domov, domov, který sdílí se svými dětmi. Pokud chci

patřit do tohoto dokonalého a klidného místa, do místa, kde utrpení přestává existovat, pak musím být identifikována a pojmenována jako Boží dítě.

Pokud na konci této lidské cesty chci jít domů, na místo bez utrpení, bez bolesti, bez smutku, pak potřebuji být blízko Bohu, opravdu blízko. Potřebuji být adoptována do jeho rodiny, důvěrně známa, oddána našemu vztahu, milovat ho a zbožňovat ho, hluboce mu důvěřovat.

Hlavně důvěřovat. Důvěřujte mu natolik, aby rozhodl, kdo bude bydlet v jeho domě. Věřte mu, když bude čas jít domů.

Důvěřujte Bohu natolik, aby věděl, kdy má utrpení skončit.

[Elissa Macpherson](#)

Kdo mimochodem věří v Boha, má černý baret, pletený šátek a plánuje číst Camuse a Nietzscheho s dýmkou a skotskou.

Elissa Macpherson

Elissa Macpherson je zapojena do služby ženám více než 20 let, slouží ve svém místním sboru a poté 8 let v týmu Queensland Baptist Women's Ministry. Nyní je prezidentkou baptistických žen Pacifiku a národní ředitelkou australských baptistických žen.

Je kazatelkou a učitelkou, která se věnuje hledání krásy Boha a vštěpuje ji do života žen. Elissa napsala dvě křesťanské knihy pro ženy a přispěla do různých křesťanských ženských publikací.

Je urputnou obhájkyní práva žen na důstojnost, rovnost a svobodu a věnuje se zejména problematice domácího násilí. Elissa je vdaná více než 30 let a má tři dospělé děti.

Existuji, abych bohatě sledovala Boží krásu a vlévala tuto pravdu do života žen.

Dělám to prostřednictvím své služby mluvení, psaní knih a článků a milování žen ve svém světě.

Chci, aby věděly, že Boží láska k nim je hluboká, vášnivá a extravagantní.

Chci, aby věděly, že když nechají tuto lásku proudit jako vodopád do svých duší, budou jiskřit jeho

zářivou láskou.

Chci také, aby věděly, že tato láska je donutí žít s laskavostí, milostí a spravedlností.

Chci, aby věděly, že Bůh si cení ženského srdce, že být ženou Boží znamená, že můžete milovat květiny, boty a flitry a zároveň silou a odvahou ovládat meč pravdy.

Chci, aby věděly, bez ohledu na to, jak velké jsou jejich nedostatky, selhání a hanby, Boží láska a moc je vždy větší. Bez ohledu na to, jsou to jeho drahé dcery.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)